

Proloog

Cory

Ik ben de lul.

Dit is vast niet de eerste keer dat je dat hoort, dus die uitdrukking heeft iets van haar impact verloren.

Ik heb niet meer genoeg suiker om koekjes te bakken... Ik ben de lul.

Ik heb mijn telefoon in mijn auto laten liggen... Ik ben de lul.

Ik heb de ballen van mijn bejaarde buurman gezien... Ik ben de lul én voor het leven getekend.

Ik kan je wel zeggen, hierbij vallen bejaarde ballen en een gebrek aan suiker in het niet.

Dit is veel erger.

Dit is dé verbeelding van 'Ik ben de lul'.

Wat is er dan, wil je natuurlijk weten.

Het begon na een van de ergste honkbalseizoenen van mijn leven. Halverwege die periode werd ik verkocht aan het team dat ik al mijn hele leven hartgrondig haat. Ik verzoop in de media-aandacht omdat iedereen wilde weten waarom die club een speler met een miljoenencontract wilde overnemen.

'We willen winnen,' zeiden de Rebels. 'En we kunnen winnen met Cory Potter in het zwart en rood.' En dus deed het team waarvoor ik al mijn hele carrière als prof heb gespeeld me zonder pardon van de hand, zodat ze mijn riante salaris voortaan in nieuwkomers en de ontwikkeling van hun tweede team kunnen steken.

En ik ging naar de Rebels.

Nu ben ik godverdomme een Chicago Rebel. Nooit gedacht dat ik die woorden ooit nog eens zou uitspreken, zeker niet omdat ik al mijn hele leven fan ben van de Bobbies, de rivalen van de Re-

bels. En niet zomaar rivalen, nee, aartsvijanden. De spelers van de teams kunnen elkaars bloed wel drinken, de fans hebben de pest aan elkaar, en het grootste deel van het jaar, als de lampen in het stadion branden, is Chicago in twee kampen verdeeld.

Maar zo zit het dus. Mijn naam is verbonden aan de grootste transfer uit de honkbalgeschiedenis.

Een gewaagde stap.

Een flinke schok voor Baltimore.

Een vreemde eend in de honkbalbijt: een topspeler die een Rebel wordt.

Ik heb het allemaal al gehoord, ik heb het allemaal al gezien, en het doet er niet toe wat die krantenkoppen zeggen: de ploeg waarvoor ik al zo lang speelde besloot me halverwege het seizoen weg te sturen.

Halverwege het seizoen, verdomme.

Na veertien jaar kon ik mijn biezen pakken en terug naar Chicago verhuizen.

Maar dat is niet de reden waarom ik de lul ben, dat was nog maar het begin.

Het begin van het einde.

Klinkt dat overdreven? Misschien.

Maar je zou er net zo over denken als je in mijn schoenen stond.

Aan het einde van het seizoen hadden we niet eens aan de play-offs kunnen ruiken, en dus werd ik van het veld gejouwd. Want zo zijn de supporters van de Rebels: als je niet presteert, kun je opzouten. Daarom trok ik me terug in mijn nagenoeg lege en koude appartement.

Nadat ik een week lang alleen maar pizza had zitten vreten en alle gevangenisdocu's op Netflix had bekeken wist mijn zus me eindelijk de deur uit te krijgen. Ze sleepte me mee naar een wedstrijd van de Bobbies, in de play-offs, zodat we mijn zwager konden aanmoedigen. Haar echtgenoot, dus.

Het nieuws dat een speler van de Rebels een speler van de Bobbies toejuichte viel net zo goed als dat van een oma die haar kleinzoon vertelt dat piemels kietelen haar grote hobby is.

Niet al te goed dus.

Maar dat is nog steeds niet de reden dat ik de lul ben.

Nee, er gebeurde nog iets veel ergers.

Tijdens die wedstrijd werd ik voorgelicht. Niet over de bloemetjes en de bijtjes, maar over hoe ik mijn niet-bestaande sociale leven moet aanzwengelen. Door mijn bezorgde zus.

Je moet vaker uitgaan.

Ik ken nog een paar leuke alleenstaande moeders.

Misschien moet je een datingapp proberen. Meisjes vinden het vast geweldig om te worden gematcht met de enige echte Cory Potter.

Je moet iets doen, ik wil niet dat je in je eentje doodgaat.

Die laatste kwam wel hard aan, ja.

In mijn eentje doodgaan. Ik ben vijfendertig, verdomme, maar volgens haar sta ik al met één been in het graf.

Zo zie ik het: als je je meisje niet tijdens je studie of op de middelbare school hebt leren kennen, dan kom je haar al helemaal niet tegen als je profhonkballer bent. Dan heb je namelijk een propvolle agenda en weet iedereen in je woonplaats wat je voor de kost doet: sporten en daar belachelijk veel voor betaald krijgen.

Als je zo bekend bent, kun je een eerlijke relatie wel op je buik schrijven.

Daarom heb ik besloten dat ik pas verliefd ga worden nadat ik mijn knuppel aan de wilgen heb gehangen.

Dat betekent niet dat ik niet aan seks doe. Ik ben per slot van rekening een man, eentje bij wie elke dag wagonladingen adrenaline door zijn lijf gieren. Onenightstands zijn me niet vreemd, en wie verder geen verwachtingen koestert mag op herhaling. Ik behandel iedere vrouw met wie ik naar bed ga met respect en ik ben altijd eerlijk. Zo'n aardige jongen die niemand een rotgevoel wil geven, dat ben ik dus.

Vraag het maar aan lui die me kennen: ik ben vriendelijk, betrouwbaar, de leider met een hart.

Ik belazer geen vrouwen. Nooit.

Denk je soms dat een van die onenightstands tot een 'ongelukje'

heeft geleid? Dat ik daarom de lul ben? Dat ik een meisje dat ik verder niet ken zwanger heb gemaakt?

Nee, dat is het ook niet.

Maar door dat gesprek met Milly ging ik wel anders over bepaalde dingen denken.

Ik wil niet dat je in je eentje doodgaat.

Daar werd ik dus fucking paranoïde van.

Ga ik straks in mijn eentje dood?

Heb ik mijn goede jaren al gehad, is mijn marktwaarde fiks gedaald?

Moet ik op zoek gaan naar liefde, met dat hectische leven van me?

Milly zette me aan het denken en daardoor wilde ik me weer openstellen voor anderen, op een andere manier naar vrouwen kijken, mijn hersens in de relatiestand zetten. Dus in plaats van al die vrouwen te negeren die me misschien het soort relatie kunnen bieden dat ik wil, zette ik mijn oogkleppen af en keek ik naar hen uit.

Maar ik kwam niemand tegen die ook maar enigszins in aanmerking kwam, of met wie ik zelfs maar op een date wilde. Dat wil zeggen, totdat ik naar een avondje voor het goede doel ging.

Vanaf de andere kant van de zaal zag ik haar al staan. Het was haar glimlach die het eerste mijn aandacht trok, daarna het geluid van haar lach en de manier waarop ze hand in hand stond met haar broer, die aan hersenverlamming lijdt.

Zoals ze naar hem luisterde en zijn hand vasthield, alsof er niemand was die zo geweldig is als hij.

Dat ze adembenemend mooi was, met priemende blauwe ogen, dat had er niks mee te maken.

Het was haar aanstekelijke lach.

Haar vriendelijke manier van doen.

Haar aandacht voor haar familie.

Binnen een paar tellen wilde ik haar beter leren kennen, wilde ik weten hoe ze heette, wilde ik dicht bij haar zijn. Wilde ik ook op haar warmte en genegenheid worden getrakteerd.

Ik keek vanaf de andere kant van de zaal naar haar en zag hoe ze reageerde op al die mensen die op haar afstapten, maar toen ik eindelijk de kans kreeg om mezelf voor te stellen, stokte mijn adem in mijn keel zodra onze handen elkaar raakten. Mijn hart bonkte achter mijn ribben. En op dat moment, toen ik haar de hand schudde, wist ik dat mijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn.

Ze heet Natalie.

Ze is de zus van mijn nieuwe teamgenoot Jason Orson en zijn tweelingbroer Joseph.

Directeur van Jasons liefdadigheidsorganisatie Sla je slag.

En de reden waarom ik zo ontzettend de lul ben.

Want toen ik mijn zus vertelde over deze fascinerende, mooie vrouw, tot wie ik me steeds meer aangetrokken voelde, wist zij me te melden dat er een ring aan Natalies vinger prijkt.

En dat is geen ring van mij.

Binnen een paar tellen was alle hoop verdwenen en trok ik wit weg, overvallen door zelfmedelijden.

Ze was getrouwd.

Ze is verdomme getrouwd.

Snap je het nou? Compleet de lul.

En ik ben nog steeds stapelverliefd, want het is nu een maand later en ik denk voortdurend aan haar. Ik hoor en zie nog steeds haar lach en voel haar hand in de mijne.

Ik wil haar.

Zo graag.

Ze zeggen dat de tijd alle wonden heelt, maar mijn wond wordt alleen maar dieper en pijnlijker.

Cory Potter heeft een crush op een getrouwde vrouw.

Daarom ben ik dus zo ontzettend de lul.

1

Cory

EEN MAAND EERDER

‘Gaat het?’ vraag ik aan mijn zus Milly, die hevig staat te beven.

Ze knikt even en ademt dan diep in. ‘Dat was... geweldig.’ Ze kijkt met een zucht naar me op. ‘Ik had nooit gedacht dat ik ooit zo’n kans zou krijgen.’ Met een verlegen lachje voegt ze eraan toe: ‘Soms komen dromen echt uit.’

‘Eh... je dromen kwamen al uit toen je met mij trouwde,’ zegt Carson, haar echtgenoot. Hij trekt haar tegen zich aan en geeft haar een zoen op haar slaap.

Ze zijn al een paar jaar getrouwd, maar ik ben er nog steeds niet aan gewend om mijn kleine zusje met een man te zien, en al helemaal niet met de tweedehonkman van de Chicago Bobcats.

Met een brutale lach naar Carson zegt Milly speels: ‘O ja, dat was echt een droom die uitkwam.’

Carsons gezicht betreft. ‘Is dat sarcastisch bedoeld?’

Ze balt haar vuisten en drukt die tegen haar bovenlijf. Met een dromerige blik op het plafond van de feestzaal zegt ze: ‘Carson, ik hou heel veel van je, maar ik heb net een paar van de grootste namen uit de honkbalwereld alle hoeken van het veld laten zien.’

Ja, dat is waar.

Mijn zusje is al gek van honkbal sinds ze me voor het eerst met een knuppel in mijn handen zag. Wat deze sport betreft is ze een lopende encyclopedie. Ze kan tot in detail uitleggen wat een slag een goede slag maakt en is daarom een van de meestgevraagde trainers van heel Illinois. Ze heeft altijd al samen met mij willen spelen, maar tot nu toe kreeg ze daar nooit de kans

voor omdat ze, je raadt het al, een meisje is.

Dat is echt bezopen, als je het mij vraagt. Ze slaat beter dan minstens de helft van de pitchers in mijn team.

Dus toen Jason Orson, die binnenkort aan de slag gaat als catcher bij mijn huidige ploeg, de Chicago Rebels, me vroeg of ik meedeed aan een benefietwedstrijd voor het goede doel, wilde ik vragen of Milly ook mee mocht spelen, maar Carson was me voor. En dat vond ik helemaal niet erg, want daaruit bleek des te meer dat hij de juiste man voor haar is. Hij kent haar. Hij weet wat ze wil. Waar ze van houdt. En hij zorgt ervoor dat al haar wensen worden vervuld. *Dat is hem geraden.* Zo laat onze vader zien dat hij van onze moeder houdt en dat verdient Milly ook. Of nee, dat verdient iedere vrouw.

‘Je speelde fantastisch,’ zegt Carson. ‘En je ziet er supersexy uit in een honkbalbroek.’

‘Wil je dat soort dingen niet zeggen waar ik bij ben?’ Er trekt een rilling van irritatie over mijn rug. ‘Het is al erg genoeg dat ik jullie vóór de wedstrijd zag zoenen.’

Milly loopt vuurrood aan, maar Carson steekt trots zijn borst naar voren. ‘Daar kan ik niks aan doen, ik ben gek op haar.’ Op hetzelfde moment loopt er een ober langs met een dienblad vol gefrituurde garnalen. ‘Mag ik?’ Hij pakt voor ons allemaal een portie.

Ik pak het hapje van hem aan. We toosten met onze garnalen voordat we onze tanden erin zetten. Dan vraagt Carson: ‘Hoe gaat het bij de Rebels? We hebben sinds het einde van het seizoen geen gelegenheid meer gehad om bij te praten.’

Ik bijt op mijn wang en wend mijn blik af, in de hoop dat ik zo grip kan krijgen op al die emoties die door me heen gaan sinds mijn zaakwaarnemer me belde om te zeggen dat ik naar een ander team ging.

Ik ben godverdomme weggestuurd door mijn eigen ploeg, de Baltimore Storm. Die heeft me na mijn studie ingelijfd en opgeleid, die heeft me een paar jaar later een basisplaats als eerstehonkman gegeven. Van mijn eenentwintigste tot mijn vijfendertigste was ik

een Baltimore Storm... totdat het bestuur van die club mij en mijn dure contract halverwege het seizoen loosde om geld vrij te maken voor goedkopere spelers.

Dat was een rotstreek, eentje die ik in mijn jaren als beroeps veel te vaak heb gezien, maar ik had nooit gedacht dat mij dat zou gebeuren. Ik wil mezelf niet te veel op de borst kloppen, maar ik had in Baltimore zo'n beetje elk slagrecord in handen. Ik was de grote publiekslieveling, ik heb meer voor die stad gedaan dan welke speler dan ook. Zei je Baltimore, dan zei je Cory Potter. Dat was mijn thuis, daar zaten mijn vrienden, daar woonden mijn mensen. Jezus, ik had de beste fans die je je maar kunt wensen.

Maar als sterspeler in een zwak team was ik niet echt nuttig. Eerder een sta-in-de-weg, omdat mijn salaris zoveel van het budget opslokte. Dus als ze de komende jaren ooit nog eens kampioen wilden worden, dan moest er iets veranderen. En dus kon ik het veld ruimen.

Het rottigste was nog dat het midden in het seizoen gebeurde, vlak voor de datum waarna er geen transfers meer mogen plaatsvinden. *Dat zag ik niet aankomen.*

En van alle teams die mij wel zagen zitten viel de keus op juist die ene ploeg waaraan ik al mijn hele leven de pest heb.

Zwart en rood. De club van de duivel. Het meest gehate team uit de competitie.

Ze spelen vuil, ze zijn onsportief, ze worden uitgekotst door de fans van de Bobbies en door de bewoners van Chicago. Afgezien dan van de bewoners bij wie dat zwart en rood door de aderen stroomt.

Hier in Chicago zeggen ze altijd: je bent een Bobbie voor het leven of een Rebel in hart en nieren.

In het afgelopen jaar heb ik mijn best gedaan om me een Rebel te voelen, maar dat was op zijn zachtst gezegd nogal een uitdaging.

De tweede helft van het afgelopen seizoen was het slechtste uit mijn hele carrière. Misschien kwam dat door de schrik, of omdat het niet zo botert tussen mij en de andere jongens, of misschien ligt het aan de fans, die me elke keer weer uitjouwen als ik naar de

plaat loop. Zij weten maar al te goed waar mijn hart ligt. Wat de reden ook is, het valt me allemaal zwaarder dan ik wil toegeven.

En Milly vertellen dat ik naar de Rebels ging was een van de moeilijkste dingen die ik ooit heb moeten doen. Ze wil niet eens weten dat de Rebels bestaan, en al helemaal niet dat ze in de competitie spelen, dus toen ze dat nieuws hoorde heeft ze een week lang gehuild.

Ik heb niet eens de moeite genomen om shirts van de Rebels voor mijn familie te regelen, zo erg is het. Natuurlijk heb ik gekeken of ik onder mijn contract uit kon komen, gezien het feit dat ik niet met de coaches en ook niet met minstens de helft van mijn nieuwe team door één deur kan, maar volgens mijn zaakwaarnemer was er niets aan te doen. Ik zit nog minstens drie jaar aan de Rebels vast. Dat is zwaar kut.

Ik neem een slokje van mijn bier. 'Het kan beter.'

Carson trekt een gezicht. Milly heeft hem ongetwijfeld verteld wat ik allemaal meemaak. 'Jouwen ze je echt bij elke slagbeurt uit?'

Ik knik. 'Ja. Dat is zo'n feest,' zeg ik sarcastisch. 'Derek Jeter zei ooit dat ze boe riepen zodra hij ook maar een voet in Boston zette, maar hij genoot daar juist van. Voor hem bewees het dat hij een geduchte tegenstander was. Zo probeer ik er ook tegen aan te kijken, maar uitgejouwd worden op het veld van de tegenstander, dat is een compliment. Uitgejouwd worden in je eigen stadion, door fans met dezelfde naam op hun borst als jij, dat doet pijn.'

Milly legt voorzichtig haar hand op mijn onderarm. 'Ze weten wat je verleden is, dat je hier in Chicago bent opgegroeid en altijd supporter bent geweest van het andere team. Dat dragen ze je nog wel een tijdje na. Wat dat betreft zijn de fans van de Rebels erg kinderachtig.'

Ik knik, want ik weet dat Milly gelijk heeft. 'Zelfs dat is geen troost.' Ik haal mijn hand uit mijn zak om aan mijn wang te krabben, wat ik altijd doe als ik nerveus ben, en daardoor valt er een velletje papier uit mijn zak.

Shit.

Carson raapt het op voordat ik dat kan doen. Zodra hij ziet wat

het is, zegt hij: 'Jongen, je moet die onzin niet lezen.'

Milly buigt zich naar hem toe om mee te lezen en begint meteen te fronsen. 'Cory, sinds wanneer trek jij je iets aan van slechte krantenkoppen?'

'Sinds mijn eigen team daarvoor verantwoordelijk is,' antwoord ik.

Carson stapt naar me toe en leest voor: "Dat de gooi van de Rebels naar het kampioenschap van dit jaar tevergeefs was, daarvoor is slechts één schuldige aan te wijzen: Cory Potter. Door zijn dure contract blijft er maar weinig financiële ruimte over voor de rest van het team. Fans vragen zich vertwijfeld af waarom er zo'n smak geld is neergeteld voor een oude speler die maar niet presteert." Carson houdt op met voorlezen, verfrommelt het artikel en zegt: 'Wat een onzin.'

'Het is niet jouw schuld,' zegt Milly meelevend. 'Tegen het einde van het seizoen bakten de pitchers er niks meer van. Je kunt moeilijk een wedstrijd winnen als je pitcher geen goede ballen gooit.'

'Vind ik ook, maar ze gaan de schuld echt niet bij hen leggen, zeker niet met Maddox Paige als onze eerste pitcher. Ze geven liever mij de schuld, de speler met het vette salaris die niks laat zien.'

'Succes hangt nooit van één speler af. Het is niet voor niks een teamsport.' Milly rolt met haar ogen. Ik kan merken dat ze zich dit aantrekt.

'En de andere jongens? Doen die een beetje normaal?' wil Carson weten.

'Het zijn etterbakken,' mompel ik zacht, want een paar van hen zijn ook hier aanwezig. De aardige spelers. 'En Maddox Paige is de grootste etter van allemaal.'

Carson knikt kort en instemmend. 'Kan ik me iets bij voorstellen. Op het veld een goede werparm, tijdens interviews een grote bek.' Hij kijkt over zijn schouder en voegt eraan toe: 'Dat wordt nog wat, als Jason voor hem gaat catchen.'

'Met deze fans kan Jason het wel schudden.' Ik drink mijn glas leeg en geef het aan een ober die met een dienblad langsloopt. 'Hij is veel te aardig. Daarom zijn de aanhangers van de Rebels zo gek